

Αντώνης Παπαθεοδούλου

η γιαγιά, το παιδί κι ο κιθαρίστας

Φουμ, Φουμ, Φουμ!

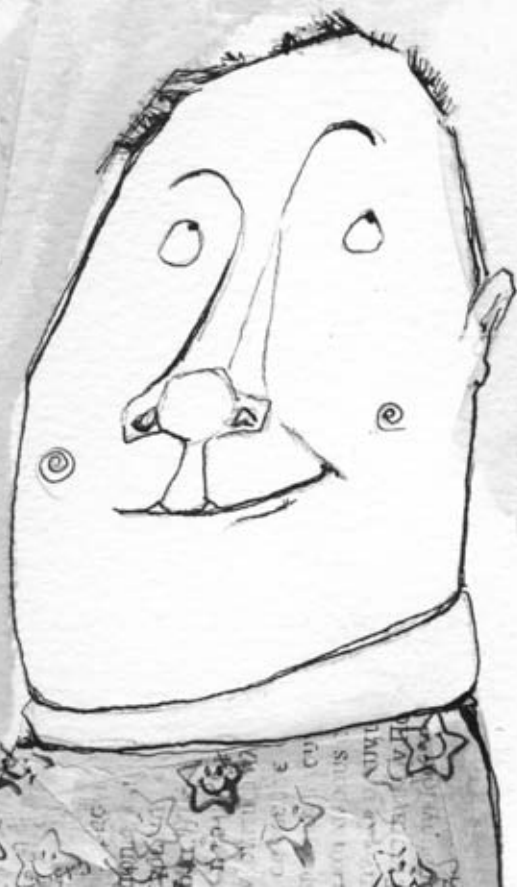
αν ο μικρός Χριστός γεννιόταν
στην Αθήνα του σήμερα

εικονογράφηση: Ντανιέλα Σταματιάδη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

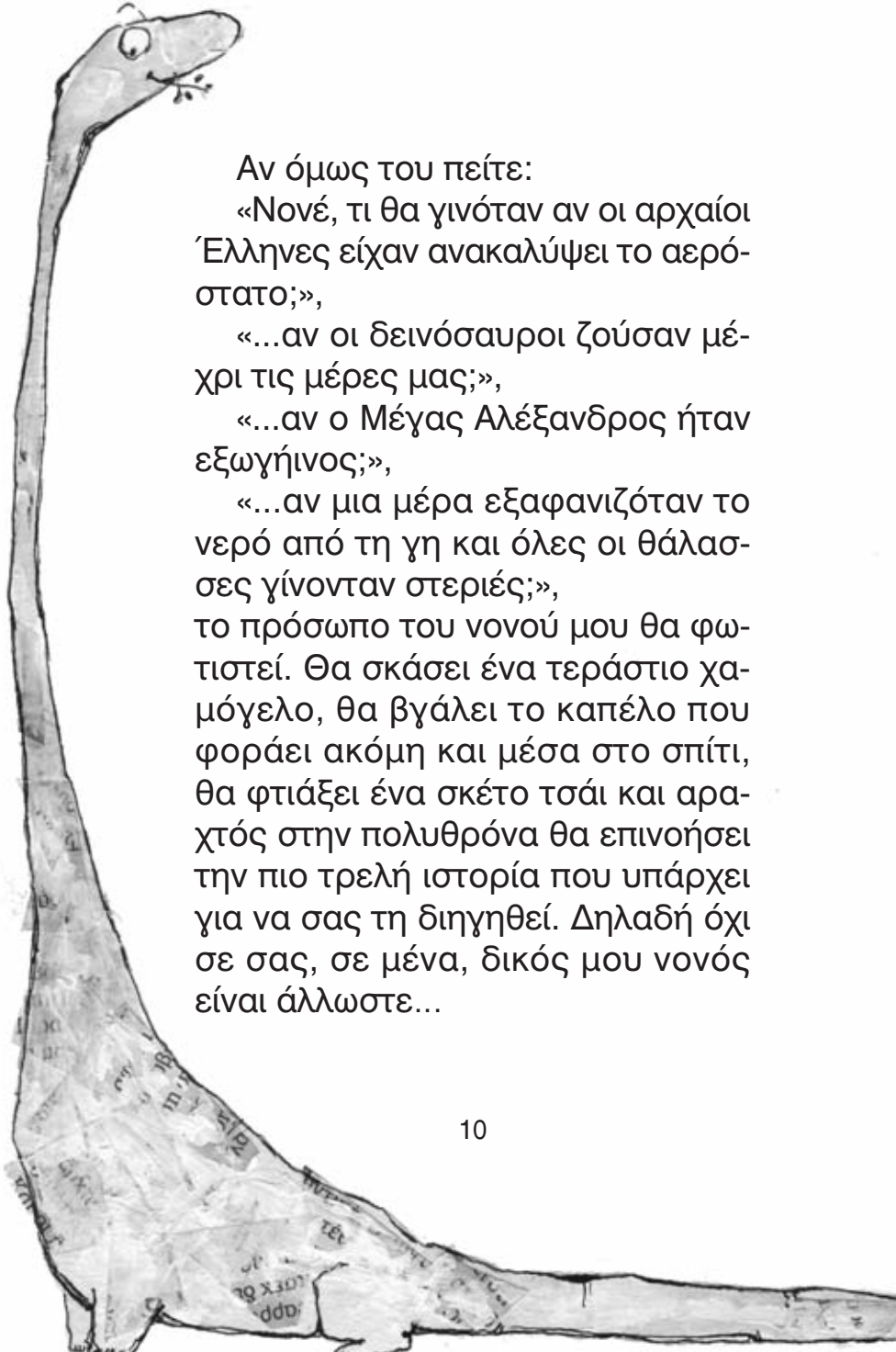

ο Νονός μου

Ο νονός μου είναι ο καλύτερος συγγραφέας τρελών ιστοριών του κόσμου.

Ζητήστε του την Κοκκινোসκουφίτσα... δεν την ξέρει, τη Σταχτοπούτα... ούτε αυτή την ξέρει, τη Μικρή Γοργόνα ή το λύκο και τα τρία γουρουνάκια... ούτε αυτά τα ξέρει και θα προσπαθήσει να βγάλει κάτι από το μυαλό του εκείνη τη στιγμή, μπερδεύοντας τα γεγονότα και τους ήρωες και κάνοντας τις αστείες ιστορίες να είναι για κλάματα και τις συγκινητικές για γέλια.

Αν όμως του πείτε:
«Νονέ, τι θα γινόταν αν οι αρχαίοι Έλληνες είχαν ανακαλύψει το αερόστατο;»,

«...αν οι δεινόσαυροι ζούσαν μέχρι τις μέρες μας;»,

«...αν ο Μέγας Αλέξανδρος ήταν εξωγήινος;»,

«...αν μια μέρα εξαφανιζόταν το νερό από τη γη και όλες οι θάλασσες γίνονταν στεριές;»,

το πρόσωπο του νονού μου θα φωτιστεί. Θα σκάσει ένα τεράστιο χαμόγελο, θα βγάλει το καπέλο που φοράει ακόμη και μέσα στο σπίτι, θα φτιάξει ένα σκέτο τσάι και αραχτός στην πολυθρόνα θα επινοήσει την πιο τρελή ιστορία που υπάρχει για να σας τη διηγηθεί. Δηλαδή όχι σε σας, σε μένα, δικός μου νονός είναι άλλωστε...

Τι θα γινόταν άραγε...

Σήμερα ήρθε από το σπίτι για να μου φέρει το δώρο μου: ένα κατακόκκινο ποδήλατο, το πρώτο μου χωρίς βοηθητικές. Μου ευχήθηκε «Χρόνια πολλά», μου ανακάτεψε τα μαλλιά και είπε στη μαμά να μην του φτιάξει τσάι γιατί έπρεπε, λέει, να κάνει μερικά τελευταία ψώνια και ήταν πολύ βιαστικός.

«Ε, όχι! Ακόμη δεν ήρθε και φεύγει!» σκέφτηκα εγώ και τότε μου ήρθε η ιδέα.

Ένας τρόπος υπήρχε για να τον κάνω να μείνει και να περάσουμε μαζί ένα χριστουγεννιάτικο απόγευμα.

«Νονέ, ωραίο το ποδήλατο, αλλά θέλω άλλο ένα δώρο».

«Πώς;» ρώτησε ο νονός μου παραξενεμένος με την ξαφνική μου αγένεια.

«Θέλω και μια ιστορία...»

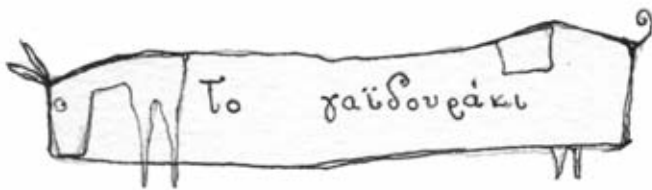
«Αφού δεν ξέρω καμιά ιστορία»
είπε κι έκανε να φύγει.

«Θέλω να μου πεις τι θα γινόταν
αν ο Χριστός δε γεννιόταν στη Βη-
θλεέμ αλλά στην Αθήνα, κι όχι δυο
χιλιάδες χρόνια πριν αλλά σήμερα
το βράδυ, παραμονή της 25ης Δε-
κεμβρίου 2015».

Στο άκουσμα της ιδέας μου στα-
μάτησε απότομα. Η μαμά, παρά τις
δηλώσεις του, είχε έρθει από την
κουζίνα με ένα φλιτζάνι αχνιστό
τσάι. Ο νονός μου το άρπαξε από
το δίσκο, έβγαλε το καπέλο του,
στρώθηκε στον καναπέ και ξέχασε
τα ψώνια και τις βιασύνες.

Σκέφτηκε λίγο, δοκίμασε μια
γουλιά από το τσάι του και άρχι-
σε. Ήμουν όλος αυτιά...

«24 Δεκεμβρίου 2015. Νύχτα. Ένα ζευγάρι σκιές κατεβαίνουν από το τρένο στο Σταθμό Λαρίσης. Είναι ένας άντρας που κουβαλά μια βαριά, παραγεμισμένη βαλίτσα και δίπλα του μια γυναίκα που κουβαλά...

Μα, για στάσου... δεν κουβαλά τίποτα... κρατά την κοιλιά της... είναι μια έγκυος με τον άντρα της. Είναι κι οι δυο ντυμένοι φτωχικά και κοιτούν γύρω γύρω σαν να επισκέπτονται για πρώτη φορά το σταθμό ή σαν να έχουν χρόνια να περάσουν από τούτα τα μέρη.

Ο άντρας φοράει ένα τρύπιο μπλε ζιβάγκο και κόκκινο σκούφο.

Εκείνη ένα τεράστιο παλιό παλτό που φτάνει μέχρι τα γόνατα. Αποφεύγουν τον πολύ κόσμο και κάθονται για λίγο στο πιο απόμακρο παγκάκι της αποβάθρας.

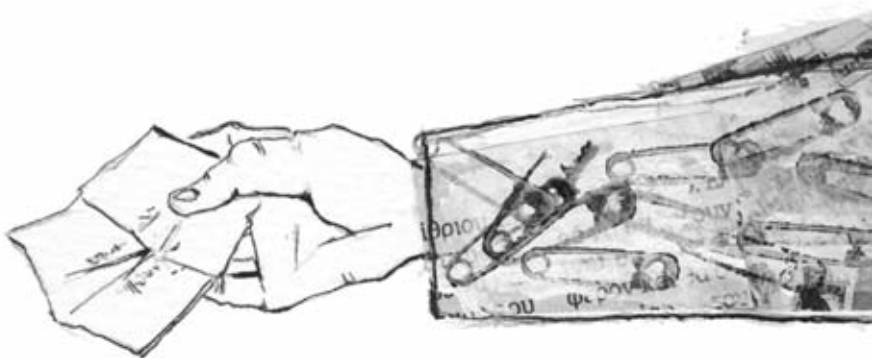
Ο άντρας βγάζει από την τσέπη του παντελονιού του ένα χαρτί που γράφει κάτι. Ίσως τη διεύθυνση ενός μακρινού συγγενή που μένει στην Αθήνα. Σηκώνεται και, μέσα στο θόρυβο του τρένου που ξεκινά και πάλι, ρωτά τον κόσμο στην αποβάθρα. Ένας ηλικιωμένος κύριος, πιο πρόθυμος από τους άλλους, του εξηγεί πώς θα φτάσουν στον προορισμό τους.

Ο άντρας γυρίζει προς το παγκάκι, βοηθά τη γυναίκα του να σηκωθεί και της λέει κάτι αστείο, που κάνει και τους δύο να γελάσουν. Τα μάτια τους όμως δε γελούν. Σαν κάτι να φοβούνται».

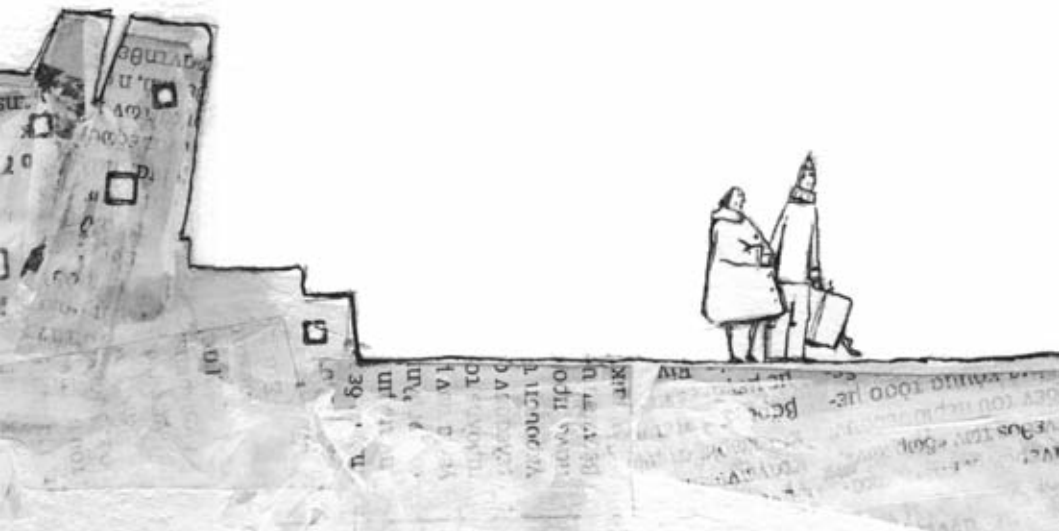
«Τι φοβούνται;» ρώτησα εγώ, που λατρεύω να διακόπτω το νονό μου. «Στην Ελλάδα του σήμερα δεν υπάρχει Ηρώδης...»

«Δίκιο έχεις» είπε ο νονός μου κι έξυσε λίγο το κεφάλι του, «στον κόσμο του σήμερα δεν υπάρχουν ούτε Ηρώδης ούτε Ρωμαίοι που στέλνουν το στρατό τους από δω και από κει για να τους φοβηθούμε. Ή μήπως όχι; Πάντως υπάρχουν τόσα άλλα πράγματα να φοβηθείς. Το να σε διώχνουν από το σπίτι σου ή να μην έχεις σπίτι ή φαγητό ή δουλειά ή φίλους, δηλαδή –όπως λένε στις ειδήσεις– να είσαι πρόσφυγας, μετανάστης, άστεγος, φτωχός, άνεργος ή απλά μόνος.

Κι ήταν η αδιαφορία που καλω-
σόρισε το παράξενο αυτό ζευγάρι
στην Αθήνα του σήμερα.

Μην έχοντας χρήματα για ταξί,
περπάτησαν μέχρι τη διεύθυνση
που έγραφε το χαρτί τους. Χτύπη-
σαν την πόρτα. Δεν ήταν κανείς. Ο
συγγενής ή ο γνωστός τους στην
Αθήνα θα έκανε τις χριστουγεννιά-
τικες διακοπές του.

Ξεκίνησαν για τη δεύτερη διεύθυνση. Έπειτα από αρκετή ώρα περπάτημα έφτασαν σε ένα κατώφλι. Ο δεύτερος μακρινός συγγενής άνοιξε την πόρτα φορώντας ένα γιορτινό κόκκινο σκούφο, τους κέρασε από ένα μελομακάρονο και τους είπε πως δεν μπορεί να τους φιλοξενήσει για τη νύχτα, γιατί διοργανώνει ρεβεγιόν και έχει καλέσει όλη την εταιρεία, έπειτα είπε “Καλά Χριστούγεννα” και τους έκλεισε την πόρτα.

